

CHÚA NHẬT LỄ LÁ

Lễ Trọng

Tin Mừng - Kiêu lá

Lc 19,28-40

✠Tin Mừng Chúa Giê-su Ki-tô theo thánh Lu-ca.

²⁸ Khi ấy, Đức Giê-su dẫn đầu các môn đệ, tiến lên Giê-ru-sa-lem. ²⁹ Khi đến gần làng Bết-pha-ghe và làng Bê-ta-ni-a, bên triền núi gọi là núi Ô-liu, Người sai hai môn đệ và bảo : ³⁰ “Các anh đi vào làng trước mặt kia. Khi vào sẽ thấy một con lừa con chưa ai cỡi bao giờ, đang cột sẵn đó. Các anh cởi dây ra và dắt nó đi. ³¹ Nếu có ai hỏi : ‘Tại sao các anh cởi lừa người ta ra’, thì cứ nói : ‘Chúa có việc cần dùng !’ ³² Hai người được sai liền ra đi và thấy y như Người đã nói. ³³ Các ông đang cởi dây lừa, thì những người chủ nói với các ông : “Tại sao các anh lại cởi lừa người ta ra ?” ³⁴ Hai ông đáp : “Chúa có việc cần dùng.”

³⁵ Các ông dắt lừa về cho Đức Giê-su, rồi lấy áo choàng của mình phủ trên lưng lừa, và giúp Người cỡi lên. ³⁶ Người đi tới đâu, dân chúng cũng lấy áo choàng trải xuống mặt đường. ³⁷ Khi Người đến gần chỗ dốc xuống núi Ô-liu, tất cả đoàn môn đệ vui mừng bắt đầu lớn tiếng ca tụng Thiên Chúa, vì các phép lạ họ đã được thấy. ³⁸ Họ hô lên : Chúc tụng Đức Vua, Đáng nguyền đến nhân danh Chúa ! Bình an trên cõi trời cao, vinh quang trên các tầng trời!

³⁹ Trong đám đông, có vài người thuộc nhóm Pha-ri-sêu nói với Đức Giê-su: “Thưa Thầy, Thầy trách môn đệ Thầy đi chứ !” ⁴⁰ Người đáp : “Tôi bảo các ông : họ mà làm thính, thì sỏi đá cũng sẽ kêu lên !”

Bài đọc 1

Is 50,4-7

Bài trích sách ngôn sứ I-sai-a.

⁴ Đức Chúa là Chúa Thượng đã cho tôi nói năng như một người môn đệ, để tôi biết lựa lời nâng đỡ ai rã rời kiệt sức.

Sáng sáng Người đánh thức, Người đánh thức tôi

để tôi lắng tai nghe như một người môn đệ.

⁵Đức Chúa là Chúa Thượng đã mở tai tôi,
còn tôi, tôi không cưỡng lại, cũng chẳng tháo lui.

⁶Tôi đã đưa lưng cho người ta đánh đòn, gĩa má cho người ta giật râu.
Tôi đã không che mặt khi bị mắng nhiếc phỉ nhổ.

⁷Có Đức Chúa là Chúa Thượng phù trợ tôi, vì thế, tôi đã không hổ thẹn,
vì thế, tôi trơ mặt ra như đá. Tôi biết mình sẽ không phải thẹn thùng.

Đó là lời Chúa

Đáp ca   Tv 21,7-9.17-18.19-20.23.24 (Đ. c.2a)

**Đ.Lạy Chúa con thờ, muôn lạy Chúa,
Ngài nữ lòng ruồng bỏ con sao ?**

⁷Thân sâu bọ chứ người đâu phải,
con bị đời mắng chửi dễ duôi.⁸Thấy con ai cũng chê cười,
lắc đầu bĩu mỏ buông lời mỉa mai :⁹“Nó cậy Chúa, mặc Người cứu nó !
Người có thương, giải gỡ đi nào !”

**Đ.Lạy Chúa con thờ, muôn lạy Chúa,
Ngài nữ lòng ruồng bỏ con sao ?**

¹⁷Cả bày chó trong ngoài vây bủa,
chúng đâm con thủng cả chân tay,¹⁸xương con đếm được vắn dài,
chúng đưa cặp mắt cứ hoài ngó xem.

**Đ.Lạy Chúa con thờ, muôn lạy Chúa,
Ngài nữ lòng ruồng bỏ con sao ?**

¹⁹Áo mặc ngoài chúng đem chia chác,
còn áo trong cũng bắt thăm luôn.²⁰Chúa là sức mạnh con nương,
cứu mau, lạy Chúa, xin đừng đứng xa.

**Đ.Lạy Chúa con thờ, muôn lạy Chúa,
Ngài nữ lòng ruồng bỏ con sao ?**

²³Con nguyện sẽ loan truyền danh Chúa
cho anh em tất cả được hay,

và trong đại hội dân Ngài,
con xin dâng tiến một bài tán dương.

Đ.*Lạy Chúa con thờ, muôn lạy Chúa,
Ngài nở lòng ruồng bỏ con sao ?*

²⁴Hỡi những ai kính sợ Đức Chúa, hãy ca tụng Người đi !
Hỡi toàn thể giống nòi Gia-cóp, nào hãy tôn vinh Người !
Dòng dõi Ít-ra-en tất cả, nào một dạ khiếp oai !

Đ.*Lạy Chúa con thờ, muôn lạy Chúa,
Ngài nở lòng ruồng bỏ con sao ?*

Bài đọc 2   Pl 2,6-11

Bài trích thư của thánh Phao-lô tông đồ gửi tín hữu Phi-líp-phê.

⁶Đức Giê-su Ki-tô vốn dĩ là Thiên Chúa mà không nghĩ phải nhất
quyết duy trì địa vị ngang hàng với Thiên Chúa,

⁷nhưng đã hoàn toàn trút bỏ vinh quang mặc lấy thân nô lệ,
trở nên giống phàm nhân sống như người trần thế.

⁸Người lại còn hạ mình, vâng lời cho đến nỗi bằng lòng chịu chết,
chết trên cây thập tự.

⁹Chính vì thế, Thiên Chúa đã siêu tôn Người và tặng ban danh hiệu
trỗi vượt trên muôn ngàn danh hiệu.

¹⁰Như vậy, khi vừa nghe danh thánh Giê-su, cả trên trời dưới đất
và trong nơi âm phủ, muôn vật phải bái quỳ;

¹¹và để tôn vinh Thiên Chúa Cha, mọi loài phải mở miệng tuyên xưng
rằng : “Đức Giê-su Ki-tô là Chúa”.

Đó là lời Chúa

Dấu ký hiệu viết tắt:

✠ : Đức Giê-su

nk : người kể

m : một người

dc : dân chúng

Tin Mừng Lc 22,14 – 23,56

✠Cuộc Thương Khó của Chúa Giê-su Ki-tô theo thánh Lu-ca.

22 ¹⁴ **nk** Khi đến giờ ăn tiệc Vượt Qua, Đức Giê-su vào bàn với các Tông Đồ. ¹⁵ Người nói với các ông : ✠ “Thầy những khát khao mong mỏi ăn lễ Vượt Qua này với anh em trước khi chịu khổ hình. ¹⁶ Bởi vì, Thầy nói cho anh em hay, Thầy sẽ không bao giờ ăn lễ Vượt Qua này nữa, cho đến khi lễ này được nên trọn vẹn trong Nước Thiên Chúa.”

¹⁷ **nk** Rồi Người nhận lấy chén, dâng lời tạ ơn và nói : ✠ “Anh em hãy cầm lấy mà chia nhau. ¹⁸ Bởi vì, Thầy bảo cho anh em biết, từ nay, Thầy không còn uống sản phẩm của cây nho nữa, cho đến khi Triều Đại Thiên Chúa đến.”

¹⁹ **nk** Rồi Người cầm lấy bánh, dâng lời tạ ơn, bẻ ra, trao cho các ông và nói : ✠ “Đây là mình Thầy, hiến tế vì anh em. Anh em hãy làm việc này, mà tưởng nhớ đến Thầy.” ²⁰ **nk** Và tới tuần rượu cuối bữa ăn, Người cũng làm như vậy và nói : ✠ “Chén này là giao ước mới, lập bằng máu Thầy, máu đổ ra vì anh em.

²¹ ✠ “Nhưng này bàn tay kẻ nộp Thầy đang cùng đặt trên bàn với Thầy. ²² Đã hẳn Con Người ra đi như đã ấn định, nhưng khôn cho kẻ nào nộp Con Người.” ²³ **nk** Các Tông Đồ bắt đầu bàn tán với nhau xem ai trong Nhóm lại là kẻ toan làm chuyện ấy.

²⁴ **nk** Các ông còn cãi nhau sôi nổi xem ai trong Nhóm được coi là người lớn nhất. ²⁵ Đức Giê-su bảo các ông : ✠ “Vua các dân thì dùng uy mà thống trị dân, và những ai cầm quyền thì tự xưng là ân nhân. ²⁶ Nhưng anh em thì không phải như thế, trái lại, ai lớn nhất trong anh em, thì phải nên như người nhỏ tuổi nhất, và kẻ làm đầu thì phải nên như người phục vụ. ²⁷ Bởi lẽ, giữa người ngồi ăn với kẻ phục vụ, ai lớn hơn ai ? Hẳn là người ngồi ăn chứ? Thế mà, Thầy đây, Thầy sống giữa anh em như một người phục vụ.

²⁸ ✠ “Còn anh em, anh em vẫn một lòng gắn bó với Thầy, giữa những lúc Thầy gặp thử thách gian nan. ²⁹ Vì thế, Thầy sẽ trao Vương Quốc cho anh em, như Cha Thầy đã trao cho Thầy, ³⁰ để anh em được đồng bàn ăn uống với Thầy trong Vương Quốc của Thầy, và ngự toà xét xử mười hai chi tộc Ít-ra-en.”

³¹ nk Rồi Chúa nói : ✠ “Si-môn, Si-môn ơi, kìa Xa-tan đã xin được sàng anh em như người ta sàng gạo. ³² Nhưng Thầy đã cầu nguyện cho anh để anh khỏi mất lòng tin. Phần anh, một khi đã trở lại, hãy làm cho anh em của anh nên vững mạnh.” ³³ nk Ông Phê-rô thưa với Người : m “Lạy Chúa, dầu có phải vào tù hay phải chết với Chúa đi nữa, con cũng sẵn sàng.” ³⁴ nk Đức Giê-su lại nói : ✠ “Này anh Phê-rô, Thầy bảo cho anh biết, hôm nay gà chưa kịp gáy, thì đã ba lần anh chối là không biết Thầy.”

³⁵ nk Rồi Người nói với các ông : ✠ “Khi Thầy sai anh em ra đi, không túi tiền, không bao bị, không giày dép, anh em có thiếu thốn gì không ?” nk Các ông đáp : m “Thưa không.” ³⁶ nk Người bảo các ông : ✠ “Nhưng bây giờ, ai có túi tiền thì hãy mang theo, ai có bao bị cũng vậy ; còn ai chưa có gươm thì bán áo đi mà mua. ³⁷ Vì Thầy bảo cho anh em hay : cần phải ứng nghiệm nơi bản thân Thầy lời Kinh Thánh đã chép : Người bị liệt vào hàng phạm pháp. Thật vậy, những gì đã chép về Thầy sắp được hoàn tất.” ³⁸ nk Các ông nói : m “Lạy Chúa, đã có hai thanh gươm đây.” nk Người bảo họ : ✠ “Đủ rồi !”

³⁹ nk Sau đó, Người đi ra núi Ô-liu như đã quen. Các môn đệ cũng theo Người. ⁴⁰ Đến nơi, Người bảo các ông : ✠ “Anh em hãy cầu nguyện kéo sa chước cám dỗ.”

⁴¹ nk Rồi Người đi xa các ông một quãng, chùng bằg ném một hòn đá, và quỳ gối cầu nguyện rằng : ⁴² ✠ “Lạy Cha, nếu Cha muốn, xin cất chén này xa con. Tuy vậy, xin đừng cho ý con thể hiện, mà là ý Cha.” ⁴³ nk Bấy giờ có thiên sứ tự trời hiện đến tăng sức cho Người. ⁴⁴ Lòng xao xuyến bồi hồi, nên Người càng khẩn thiết cầu xin. Và mồ hôi Người như những giọt máu rơi xuống đất.

⁴⁵ **nk** Cầu nguyện xong, Người đứng lên, đến chỗ các môn đệ, thấy các ông đang ngủ vì buồn phiền, ⁴⁶ Người liền nói với các ông : ✠ “Sao anh em lại ngủ ? Dậy mà cầu nguyện, kẻo sa chước cám dỗ.”

⁴⁷ **nk** Người còn đang nói, thì một đám đông xuất hiện, và kẻ dẫn đầu tên là Giu-đa, một người trong Nhóm Mười Hai. Hắn lại gần Đức Giê-su để hôn Người. ⁴⁸ Đức Giê-su bảo hắn : ✠ “Giu-đa ơi, anh dùng cái hôn mà nộp Con Người sao ?” ⁴⁹ **nk** Thấy việc sắp xảy ra, những kẻ đứng chung quanh Người liền hỏi : **m** “Lạy Chúa, chúng con tuốt gươm chém được không ?” ⁵⁰ **nk** Thế rồi một người trong nhóm chém tên đầy tớ của thượng tế, làm nó đứt tai bên phải. ⁵¹ Nhưng Đức Giê-su lên tiếng : ✠ “Thôi, ngừng lại.” **nk** Và Người sờ vào tai tên đầy tớ mà chữa lành.

⁵² **nk** Sau đó Đức Giê-su nói với các thượng tế, lãnh binh Đền Thờ và kỳ mục đến bắt Người : ✠ “Tôi là một tên cướp sao mà các ông đem gươm giáo gây gộc đến ?” ⁵³ Ngày ngày, tôi ở giữa các ông trong Đền Thờ, mà các ông không tra tay bắt. Nhưng đây là giờ của các ông, là thời của quyền lực tối tăm.”

⁵⁴ **nk** Họ bắt Đức Giê-su, điệu Người đến nhà vị thượng tế. Còn ông Phê-rô thì theo xa xa. ⁵⁵ Họ đốt lửa giữa sân và đang ngồi quây quần với nhau, thì ông Phê-rô đến ngồi giữa họ. ⁵⁶ Thấy ông ngồi bên ánh lửa, một người tớ gái nhìn ông chòng chọc và nói : **m** “Cả bác này cũng đã ở với ông ấy đấy !” ⁵⁷ **nk** Ông liền chối : **m** “Tôi có biết ông ấy đâu, chị !” ⁵⁸ **nk** Một lát sau, có người khác thấy ông, liền nói : **m** “Cả bác nữa, bác cũng thuộc bọn chúng !” **nk** Nhưng ông Phê-rô đáp lại : **m** “Này anh, không phải đâu !” ⁵⁹ **nk** Chừng một giờ sau, có người khác lại quả quyết : **m** “Đúng là bác này cũng đã ở với ông ấy, vì bác ta cũng là người Ga-li-lê.” ⁶⁰ **nk** Nhưng ông Phê-rô trả lời : **m** “Này anh, tôi không biết anh nói gì !” **nk** Ngay lúc ông còn đang nói, thì gà gáy. ⁶¹ Chúa quay lại nhìn ông, ông sực nhớ lời Chúa đã bảo ông : “Hôm nay, gà chưa kịp gáy, thì anh đã chối Thầy ba lần.” ⁶² Và ông ra ngoài, khóc lóc thảm thiết.

⁶³ **nk** Những kẻ canh giữ Đức Giê-su nhạo báng đánh đập Người. ⁶⁴ Chúng bịt mắt Người lại, rồi hỏi rằng : **m** “Nói tiên tri xem : ai đánh ông đó ?” ⁶⁵ **nk** Chúng còn thốt ra nhiều lời khác xúc phạm đến Người.

⁶⁶ nk Khi trời sáng, đoàn kỳ mục trong dân, các thượng tế và kinh sư nhóm họp. Họ điệu Người ra trước Thượng Hội Đồng ⁶⁷ và hỏi : m “Ông có phải là Đấng Mê-si-a thì nói cho chúng tôi biết !” nk Người đáp : ✠ “Tôi có nói với các ông, các ông cũng chẳng tin ; ⁶⁸ tôi có hỏi, các ông cũng chẳng trả lời. ⁶⁹ Nhưng từ nay, Con Người sẽ ngự bên hữu Thiên Chúa toàn năng.” ⁷⁰ nk Mọi người liền nói : m “Vậy ông là Con Thiên Chúa sao ?” nk Người đáp : ✠ “Đúng như các ông nói, chính tôi đây.” ⁷¹ nk Họ liền nói : “Chúng ta cần gì lời chứng nữa ? Chính chúng ta vừa nghe miệng hắn nói !”

²³ ¹ nk Toàn thể cử tọa đứng lên, điệu Đức Giê-su đến ông Phi-la-tô.

² nk Họ bắt đầu tố cáo Người rằng : m “Chúng tôi đã phát giác ra tên này sách động dân tộc chúng tôi, và ngăn cản dân chúng nộp thuế cho hoàng đế Xê-da, lại còn xưng mình là Mê-si-a, là Vua nữa.” ³ nk Ông Phi-la-tô hỏi Người : m “Ông là Vua dân Do-thái sao ?” nk Người trả lời : ✠ “Chính ngài nói đó.” ⁴ nk Ông Phi-la-tô nói với các thượng tế và đám đông : m “Ta xét thấy người này không có tội gì.” ⁵ nk Nhưng họ cứ khẳng khẳng nói : m “Hắn đã xúi dân nổi loạn, đi giảng dạy khắp vùng Giu-đê, bắt đầu từ Ga-li-lê cho đến đây.” ⁶ nk Nghe nói thế, ông Phi-la-tô liền hỏi xem đương sự có phải là người Ga-li-lê không. ⁷ Và khi biết Người thuộc thẩm quyền vua Hê-rô-đê, ông liền cho áp giải Người đến với nhà vua lúc ấy cũng đang có mặt tại Giê-ru-sa-lem.

⁸ nk Vua Hê-rô-đê thấy Đức Giê-su thì mừng rỡ lắm, vì từ lâu vua muốn được gặp Người bởi đã từng nghe nói về Người. Và lại, vua cũng mong được xem Người làm một hai phép lạ. ⁹ Nhà vua hỏi Người nhiều điều, nhưng Người không trả lời gì cả. ¹⁰ Các thượng tế và kinh sư đứng đó, tố cáo Người dữ dội. ¹¹ Vua Hê-rô-đê cũng như thị vệ đều khinh dể Người ra mặt nên khoác cho Người một chiếc áo rực rỡ mà chế giễu, rồi cho giải Người lại cho ông Phi-la-tô. ¹² Ngày hôm ấy, vua Hê-rô-đê và tổng trấn Phi-la-tô bắt đầu thân thiện với nhau, chứ trước kia hai bên vẫn hiềm thù.

¹³ nk Bấy giờ ông Phi-la-tô triệu tập các thượng tế, thủ lãnh và dân chúng lại ¹⁴ mà nói : m “Các người nộp người này cho ta, vì cho là tay kích động dân, nhưng ta đã hỏi cung ngay trước mặt các người, mà không thấy người này có tội gì, như các người tố cáo. ¹⁵ Cả vua Hê-rô-đê cũng

vậy, bởi lẽ nhà vua đã cho giải ông ấy lại cho chúng ta. Và các người thấy đó, ông ấy chẳng can tội gì đáng chết cả. ¹⁶ Vậy ta sẽ cho đánh đòn rồi thả ra.” [17] ¹⁸ nk Nhưng tất cả mọi người đều la ó : dc “Giết nó đi, thả Ba-ra-ba cho chúng tôi !” ¹⁹ nk Tên này đã bị tổng ngục vì một vụ bạo động đã xảy ra trong thành, và vì tội giết người. ²⁰ Ông Phi-la-tô muốn thả Đức Giê-su, nên lại lên tiếng một lần nữa. ²¹ Nhưng họ cứ một mực la lớn : dc “Đóng đinh ! Đóng đinh nó vào thập giá !” ²² nk Lần thứ ba, ông Phi-la-tô nói với họ : m “Nhưng ông ấy đã làm điều gì gian ác ? Ta xét thấy ông ấy không có tội gì đáng chết. Vậy ta sẽ cho đánh đòn rồi thả ra.” ²³ nk Nhưng họ cứ la to hơn, nhất định đòi phải đóng đinh Người. Và tiếng la càng thêm dữ dội.

²⁴ nk Ông Phi-la-tô quyết định chấp thuận điều họ yêu cầu. ²⁵ Ông phóng thích người tù họ xin tha, tức là tên bị tổng ngục vì tội bạo động và giết người. Còn Đức Giê-su thì ông trao nộp theo ý họ muốn.

²⁶ nk Khi điệu Đức Giê-su đi, họ bắt một người từ miền quê lên, tên là Si-môn, gốc Ky-rê-nê, đặt thập giá lên vai cho ông vác theo sau Đức Giê-su. ²⁷ Dân chúng đi theo Người đông lắm, trong số đó có nhiều phụ nữ vừa đầm ngực vừa than khóc Người. ²⁸ Đức Giê-su quay lại phía các bà mà nói : ✠ “Hỡi chị em thành Giê-ru-sa-lem, đừng khóc thương tôi làm gì. Có khóc thì khóc cho phận mình và cho con cháu. ²⁹ Vì này đây sẽ tới những ngày người ta phải nói : ‘Phúc thay đàn bà hiếm hoi, người không sinh không đẻ, kẻ không cho bú mớm !’ ³⁰ Bấy giờ người ta sẽ bắt đầu nói với núi non : ‘Đổ xuống chúng tôi đi !, và với gò nong : ‘Phủ lấp chúng tôi đi !’ ³¹ Vì cây xanh tươi mà người ta còn đối xử như thế, thì cây khô héo sẽ ra sao ?” ³² nk Có hai tên gian phi cũng bị điệu đi hành quyết cùng với Người.

³³ nk Khi đến nơi gọi là “Đồi Sọ”, họ đóng đinh Người vào thập giá, cùng lúc với hai tên gian phi, một tên bên phải, một tên bên trái. ³⁴ Bấy giờ Đức Giê-su cầu nguyện rằng : ✠ “Lạy Cha, xin tha cho họ, vì họ không biết việc họ làm.” nk Rồi họ lấy áo của Người chia ra mà bắt thăm.

³⁵ nk Dân chúng đứng nhìn, còn các thủ lãnh thì buông lời cười nhạo : m “Hắn đã cứu người khác, thì cứu lấy mình đi, nếu thật hắn là Đấng Kitô của Thiên Chúa, là người được tuyển chọn !” ³⁶ nk Lính tráng cũng chế giễu Người. Chúng lại gần, đưa giấm cho Người uống ³⁷ và nói : m “Nếu

ông là vua dân Do-thái thì cứu lấy mình đi !” ³⁸ nk Phía trên đầu Người có bản án viết : “Đây là vua người Do-thái.”

³⁹ nk Một trong hai tên gian phi bị treo trên thập giá cũng nhục mạ Người : m “Ông không phải là Đấng Ki-tô sao ? Hãy tự cứu mình đi, và cứu cả chúng tôi với !” ⁴⁰ nk Nhưng tên kia mắng nó : m “Mày đang chịu chung một hình phạt, vậy mà cả Thiên Chúa, mày cũng không biết sợ !” ⁴¹ Chúng ta chịu như thế này là đích đáng, vì xứng với việc đã làm. Chứ ông này đâu có làm điều gì trái !” ⁴² nk Rồi anh ta thưa với Đức Giê-su : m “Ông Giê-su ơi, khi ông vào Nước của ông, xin nhớ đến tôi !” ⁴³ nk Và Người nói với anh ta : ✠ “Tôi bảo thật anh, hôm nay, anh sẽ được ở với tôi trên Thiên Đàng.”

⁴⁴ nk Bấy giờ đã gần tới giờ thứ sáu, thế mà bóng tối bao phủ khắp mặt đất, mãi đến giờ thứ chín. ⁴⁵ Mặt trời ngưng chiếu sáng. Bức màn trướng trong Đền Thờ bị xé ngay chính giữa. ⁴⁶ Đức Giê-su kêu lớn tiếng : ✠ “Lạy Cha, con xin phó thác hồn con trong tay Cha.” nk Nói xong, Người tắt thở.

(quỳ gối thỉnh lặng trong giây lát)

⁴⁷ nk Thấy sự việc xảy ra như thế, viên đại đội trưởng cất tiếng tôn vinh Thiên Chúa rằng : m “Người này đích thực là người công chính !” ⁴⁸ nk Toàn thể dân chúng đã kéo đến xem cảnh tượng ấy, khi thấy sự việc đã xảy ra, đều đầm ngực trở về.

⁴⁹ nk Đứng đằng xa, có tất cả những người quen biết Đức Giê-su cũng như những phụ nữ đã theo Người từ Ga-li-lê ; các bà đã chứng kiến những việc ấy.

⁵⁰ nk Khi ấy có một người tên là Giô-xép, thành viên của Thượng Hội Đồng, một người lương thiện, công chính. ⁵¹ Ông đã không tán thành quyết định và hành động của Thượng Hội Đồng. Ông là người thành A-ri-ma-thê, một thành của người Do-thái, và cũng là người vẫn mong chờ Nước Thiên Chúa. ⁵² Ông đến gặp tổng trấn Phi-la-tô để xin thi hài Đức Giê-su. ⁵³ Ông hạ xác Người xuống, lấy tấm vải gai mà liệm, rồi đặt Người vào ngôi mộ đục sẵn trong núi đá, nơi chưa chôn cất ai bao giờ. ⁵⁴ Hôm ấy là áp lễ, và ngày sa-bát bắt đầu ló rạng.

⁵⁵ nk Cùng đi với ông Giô-xép, có những người phụ nữ đã theo Đức Giê-su từ Ga-li-lê. Các bà để ý nhìn ngôi mộ và xem xác Người được đặt như thế nào.

⁵⁶ nk Rồi các bà về nhà, chuẩn bị dầu và thuốc thơm. Nhưng ngày sa-bát, các bà nghỉ lễ như Luật truyền.

At The Procession With Palms – Gospel **LK 19:28-40**

Jesus proceeded on his journey up to Jerusalem.

As he drew near to Bethphage and Bethany
at the place called the Mount of Olives,
he sent two of his disciples.

He said, "Go into the village opposite you,
and as you enter it you will find a colt tethered
on which no one has ever sat.

Untie it and bring it here.

And if anyone should ask you,

'Why are you untying it?'

you will answer,

'The Master has need of it.'"

So those who had been sent went off
and found everything just as he had told them.

And as they were untying the colt, its owners said to them,
"Why are you untying this colt?"

They answered,

"The Master has need of it."

So they brought it to Jesus,
threw their cloaks over the colt,
and helped Jesus to mount.

As he rode along,

the people were spreading their cloaks on the road;
and now as he was approaching the slope of the Mount of Olives,
the whole multitude of his disciples
began to praise God aloud with joy

for all the mighty deeds they had seen.
They proclaimed:
"Blessed is the king who comes
in the name of the Lord.
Peace in heaven
and glory in the highest."
Some of the Pharisees in the crowd said to him,
"Teacher, rebuke your disciples."
He said in reply,
"I tell you, if they keep silent,
the stones will cry out!"

At The Mass – Reading I [IS 50:4-7](#)

The Lord GOD has given me
a well-trained tongue,
that I might know how to speak to the weary
a word that will rouse them.
Morning after morning
he opens my ear that I may hear;
and I have not rebelled,
have not turned back.
I gave my back to those who beat me,
my cheeks to those who plucked my beard;
my face I did not shield
from buffets and spitting.

The Lord GOD is my help,
therefore I am not disgraced;
I have set my face like flint,
knowing that I shall not be put to shame.
The Word of the Lord

Reading 2 PHIL 2:6-11

Christ Jesus, though he was in the form of God,
did not regard equality with God
something to be grasped.
Rather, he emptied himself,
taking the form of a slave,
coming in human likeness;
and found human in appearance,
he humbled himself,
becoming obedient to the point of death,
even death on a cross.
Because of this, God greatly exalted him
and bestowed on him the name
which is above every name,
that at the name of Jesus
every knee should bend,
of those in heaven and on earth and under the earth,
and every tongue confess that
Jesus Christ is Lord,
to the glory of God the Father.

The Word of The Lord

Gospel LK 22:14—23:56

When the hour came,
Jesus took his place at table with the apostles.
He said to them,
"I have eagerly desired to eat this Passover with you before I suffer,
for, I tell you, I shall not eat it again
until there is fulfillment in the kingdom of God."
Then he took a cup, gave thanks, and said,
"Take this and share it among yourselves;
for I tell you that from this time on
I shall not drink of the fruit of the vine

until the kingdom of God comes."
Then he took the bread, said the blessing,
broke it, and gave it to them, saying,
"This is my body, which will be given for you;
do this in memory of me."
And likewise the cup after they had eaten, saying,
"This cup is the new covenant in my blood,
which will be shed for you.

"And yet behold, the hand of the one who is to betray me
is with me on the table;
for the Son of Man indeed goes as it has been determined;
but woe to that man by whom he is betrayed."
And they began to debate among themselves
who among them would do such a deed.

Then an argument broke out among them
about which of them should be regarded as the greatest.
He said to them,
"The kings of the Gentiles lord it over them
and those in authority over them are addressed as 'Benefactors';
but among you it shall not be so.
Rather, let the greatest among you be as the youngest,
and the leader as the servant.
For who is greater:
the one seated at table or the one who serves?
Is it not the one seated at table?
I am among you as the one who serves.
It is you who have stood by me in my trials;
and I confer a kingdom on you,
just as my Father has conferred one on me,
that you may eat and drink at my table in my kingdom;
and you will sit on thrones
judging the twelve tribes of Israel.

"Simon, Simon, behold Satan has demanded
to sift all of you like wheat,
but I have prayed that your own faith may not fail;
and once you have turned back,
you must strengthen your brothers."
He said to him,
"Lord, I am prepared to go to prison and to die with you."
But he replied,
"I tell you, Peter, before the cock crows this day,
you will deny three times that you know me."

He said to them,
"When I sent you forth without a money bag or a sack or sandals,
were you in need of anything?"
"No, nothing, " they replied.
He said to them,
"But now one who has a money bag should take it,
and likewise a sack,
and one who does not have a sword
should sell his cloak and buy one.
For I tell you that this Scripture must be fulfilled in me,
namely, *He was counted among the wicked*;
and indeed what is written about me is coming to fulfillment."
Then they said,
"Lord, look, there are two swords here."
But he replied, "It is enough!"

Then going out, he went, as was his custom, to the Mount of Olives,
and the disciples followed him.
When he arrived at the place he said to them,
"Pray that you may not undergo the test."
After withdrawing about a stone's throw from them and kneeling,
he prayed, saying, "Father, if you are willing,
take this cup away from me;
still, not my will but yours be done."

And to strengthen him an angel from heaven appeared to him.
He was in such agony and he prayed so fervently
that his sweat became like drops of blood
falling on the ground.
When he rose from prayer and returned to his disciples,
he found them sleeping from grief.
He said to them, "Why are you sleeping?
Get up and pray that you may not undergo the test."

While he was still speaking, a crowd approached
and in front was one of the Twelve, a man named Judas.
He went up to Jesus to kiss him.
Jesus said to him,
"Judas, are you betraying the Son of Man with a kiss?"
His disciples realized what was about to happen, and they asked,
"Lord, shall we strike with a sword?"
And one of them struck the high priest's servant
and cut off his right ear.
But Jesus said in reply,
"Stop, no more of this!"
Then he touched the servant's ear and healed him.
And Jesus said to the chief priests and temple guards
and elders who had come for him,
"Have you come out as against a robber, with swords and clubs?
Day after day I was with you in the temple area,
and you did not seize me;
but this is your hour, the time for the power of darkness."

After arresting him they led him away
and took him into the house of the high priest;
Peter was following at a distance.
They lit a fire in the middle of the courtyard and sat around it,
and Peter sat down with them.
When a maid saw him seated in the light,
she looked intently at him and said,

"This man too was with him."
But he denied it saying,
"Woman, I do not know him."
A short while later someone else saw him and said,
"You too are one of them";
but Peter answered, "My friend, I am not."
About an hour later, still another insisted,
"Assuredly, this man too was with him,
for he also is a Galilean."
But Peter said,
"My friend, I do not know what you are talking about."
Just as he was saying this, the cock crowed,
and the Lord turned and looked at Peter;
and Peter remembered the word of the Lord,
how he had said to him,
"Before the cock crows today, you will deny me three times."
He went out and began to weep bitterly.
The men who held Jesus in custody were ridiculing and beating him.
They blindfolded him and questioned him, saying,
"Prophecy! Who is it that struck you?"
And they reviled him in saying many other things against him.

When day came the council of elders of the people met,
both chief priests and scribes,
and they brought him before their Sanhedrin.
They said, "If you are the Christ, tell us, "
but he replied to them, "If I tell you, you will not believe,
and if I question, you will not respond.
But from this time on the Son of Man will be seated
at the right hand of the power of God."
They all asked, "Are you then the Son of God?"
He replied to them, "You say that I am."
Then they said, "What further need have we for testimony?
We have heard it from his own mouth."

Then the whole assembly of them arose and brought him before Pilate.
They brought charges against him, saying,
"We found this man misleading our people;
he opposes the payment of taxes to Caesar
and maintains that he is the Christ, a king."
Pilate asked him, "Are you the king of the Jews?"
He said to him in reply, "You say so."
Pilate then addressed the chief priests and the crowds,
"I find this man not guilty."
But they were adamant and said,
"He is inciting the people with his teaching throughout all Judea,
from Galilee where he began even to here."

On hearing this Pilate asked if the man was a Galilean;
and upon learning that he was under Herod's jurisdiction,
he sent him to Herod who was in Jerusalem at that time.
Herod was very glad to see Jesus;
he had been wanting to see him for a long time,
for he had heard about him
and had been hoping to see him perform some sign.
He questioned him at length,
but he gave him no answer.
The chief priests and scribes, meanwhile,
stood by accusing him harshly.
Herod and his soldiers treated him contemptuously and mocked him,
and after clothing him in resplendent garb,
he sent him back to Pilate.
Herod and Pilate became friends that very day,
even though they had been enemies formerly.
Pilate then summoned the chief priests, the rulers, and the people
and said to them, "You brought this man to me
and accused him of inciting the people to revolt.
I have conducted my investigation in your presence
and have not found this man guilty
of the charges you have brought against him,

nor did Herod, for he sent him back to us.
So no capital crime has been committed by him.
Therefore I shall have him flogged and then release him."

But all together they shouted out,
"Away with this man!
Release Barabbas to us."

— Now Barabbas had been imprisoned for a rebellion
that had taken place in the city and for murder. —
Again Pilate addressed them, still wishing to release Jesus,
but they continued their shouting,
"Crucify him! Crucify him!"
Pilate addressed them a third time,
"What evil has this man done?
I found him guilty of no capital crime.
Therefore I shall have him flogged and then release him."
With loud shouts, however,
they persisted in calling for his crucifixion,
and their voices prevailed.
The verdict of Pilate was that their demand should be granted.
So he released the man who had been imprisoned
for rebellion and murder, for whom they asked,
and he handed Jesus over to them to deal with as they wished.

As they led him away
they took hold of a certain Simon, a Cyrenian,
who was coming in from the country;
and after laying the cross on him,
they made him carry it behind Jesus.
A large crowd of people followed Jesus,
including many women who mourned and lamented him.
Jesus turned to them and said,
"Daughters of Jerusalem, do not weep for me;
weep instead for yourselves and for your children
for indeed, the days are coming when people will say,

'Blessed are the barren,
the wombs that never bore
and the breasts that never nursed.'
At that time people will say to the mountains,
'Fall upon us!'
and to the hills, 'Cover us!'
for if these things are done when the wood is green
what will happen when it is dry?"
Now two others, both criminals,
were led away with him to be executed.

When they came to the place called the Skull,
they crucified him and the criminals there,
one on his right, the other on his left.
Then Jesus said,
"Father, forgive them, they know not what they do."
They divided his garments by casting lots.
The people stood by and watched;
the rulers, meanwhile, sneered at him and said,
"He saved others, let him save himself
if he is the chosen one, the Christ of God."
Even the soldiers jeered at him.
As they approached to offer him wine they called out,
"If you are King of the Jews, save yourself."
Above him there was an inscription that read,
"This is the King of the Jews."

Now one of the criminals hanging there reviled Jesus, saying,
"Are you not the Christ?
Save yourself and us."
The other, however, rebuking him, said in reply,
"Have you no fear of God,
for you are subject to the same condemnation?
And indeed, we have been condemned justly,
for the sentence we received corresponds to our crimes,

but this man has done nothing criminal."
Then he said,
"Jesus, remember me when you come into your kingdom."
He replied to him,
"Amen, I say to you,
today you will be with me in Paradise."

It was now about noon and darkness came over the whole land
until three in the afternoon
because of an eclipse of the sun.
Then the veil of the temple was torn down the middle.
Jesus cried out in a loud voice,
"Father, into your hands I commend my spirit";
and when he had said this he breathed his last.

Here all kneel and pause for a short time.

The centurion who witnessed what had happened glorified God and said,
"This man was innocent beyond doubt."
When all the people who had gathered for this spectacle saw what had
happened,
they returned home beating their breasts;
but all his acquaintances stood at a distance,
including the women who had followed him from Galilee
and saw these events.

Now there was a virtuous and righteous man named Joseph who,
though he was a member of the council,
had not consented to their plan of action.
He came from the Jewish town of Arimathea
and was awaiting the kingdom of God.
He went to Pilate and asked for the body of Jesus.
After he had taken the body down,
he wrapped it in a linen cloth
and laid him in a rock-hewn tomb

in which no one had yet been buried.

It was the day of preparation,
and the sabbath was about to begin.

The women who had come from Galilee with him followed behind,
and when they had seen the tomb
and the way in which his body was laid in it,
they returned and prepared spices and perfumed oils.

Then they rested on the sabbath according to the commandment.